

Barometern Oskarshamns-Tidningen

Onsdag 8 Augusti 2007

Kolumn, måndag; Carl-Johan Ljungberg

Välsjungande kalmarit ger livsglädjen röst

Anders Lundin föreföll mot sin vana skakad, och det var inte regnets fel. Allsångens okrännte ledare insåg att denna gäst överträffade de svåraste Robinson-utmaningar, ja sannolikt överträffade det mesta. Hans blick påminde om Floyd Pattersons, då han råkat hamna i ringen mot Ingemar Johansson, eller om Robert Aschbergs då han påtvingats Jörn Donner i tv-soffan.

Här var kruxet dock varken en svensk boxare eller en finlandssvensk munvig cyniker, utan en förrädiskt belevad ung man mer lik en populär geografilärare på solskenshumör. En person som omvittnas uttrycka

samma tålmod och glada förbindlighet vare sig han skriver autofrafer åt ivriga tonåringar eller hör äldre damer berätta om estradlejonens glansdagar.

Kort sagt, här stod en kalmarit av renaste vatten, en själsbroder till Cole Porter och Karl Gerhard, en vars småländska uppväxt därtill bildat den bästa plantskola för sången. En konstens utvalde som nu visat sig värdig att nöta den största utmaningen av alla – att på bästa kvällstid, inför det samlade svenska folket, få spela upp och förkroppsliga Zarah Leanders bästa paradnummer.

Mattias Enn – så heter han förstås, och den som inte vet namnet bör snabbt lägga det på minnet – möttes då han i elegant smokingattiralj gjorde entré, av den troskyldiga Lundinrepliken – Oj, vad fin du är! Och svarade rappt: – Javisst, för det är ju i tv!

Innan sången tog vid hann tittaren tänka: – Ja, ack, ingen klär ju upp sig numera, ens i tv...

Att detta med god klädsel, kvicka kupletter och vemodig sångelegans för Mattias Enn (född Nilsson) inte bara är något man river av i hast inser alla. Inte heller vill han med nostalgisk förevändning ta chansen att uppsöka fåfångans marknader.

Nej det gäller hos Enn – för den som har mer än öron att höra med - en livshållning, modigt och kvickt försvarad. I hans artistroll ligger tanken att konsten kan ge oss förebilder, ja leda vår strävan med fantasins stöd. Inspirera politik och samhälle mer än lag och länsman förmår. Att teatern är en bättre skola för moralen än predikstolen kan också och faktiskt gälla sången och scenen.

Vem kan då man hör Mattias Enn fortsätta att hylla den trumpna livsförnekelsen, det tomma navelskådandet, självömkan i politisk förklädnad? Ur hans sång talar sans och vett, ja själva raljansen manar till självkänedom. Smaken verkar som en lätt vana att bära, självironin tyder på självuppfostran.

Plats på scen för värmen och den goda individualismen, ut med mobbfasoner och avund! Vår djärve allsångsdebutant vet bättre.

Fast – publiken på Solliden hördes dock inte tjoa och stampa takten denna kväll, som den ibland brukar. Vad tog det åt den? Kanske visste den bättre än så. Kanske tänkte den förundrat: – Man hör ju vad han säger!

Jovisst, för till sina andra goda sidor lägger denne unge man, som luttrats i år av förberedelse och vädjan till en större publik, den att - tala hörbart. Hans artikulation får oss att tänka på en känd överstelöjtnant vid Kalmar

regemente, släkt ned en nationalskald, detta sagt som öppet och skamlöst beröm.

Och den fortsatta karriären? Den torde inte komma att förenas med större hinder. Anders Lundin fick nog bara en liten försmak av vad som komma skall.

Carl Johan Ljungberg
är PhD från Catholic University och publicist

Måndag 6 Augusti 2007 20:00

» [Utskriftsversion](#) » [Tipsa om artikeln](#)

| [WAP](#) | [RSS](#) | [Handdator](#) | [PDF](#) | [Radiotidning](#) | [Papper](#) |

Ansvarig utgivare: [Gunilla Andreasson](#)

Webbredaktionen: 0480-592 88

Telefon: 0480-591 00 (växel)

[E-postadresser](#), [upphovsrätten](#), [om Barometern-OT](#)